

Natura i contra natura

(2)

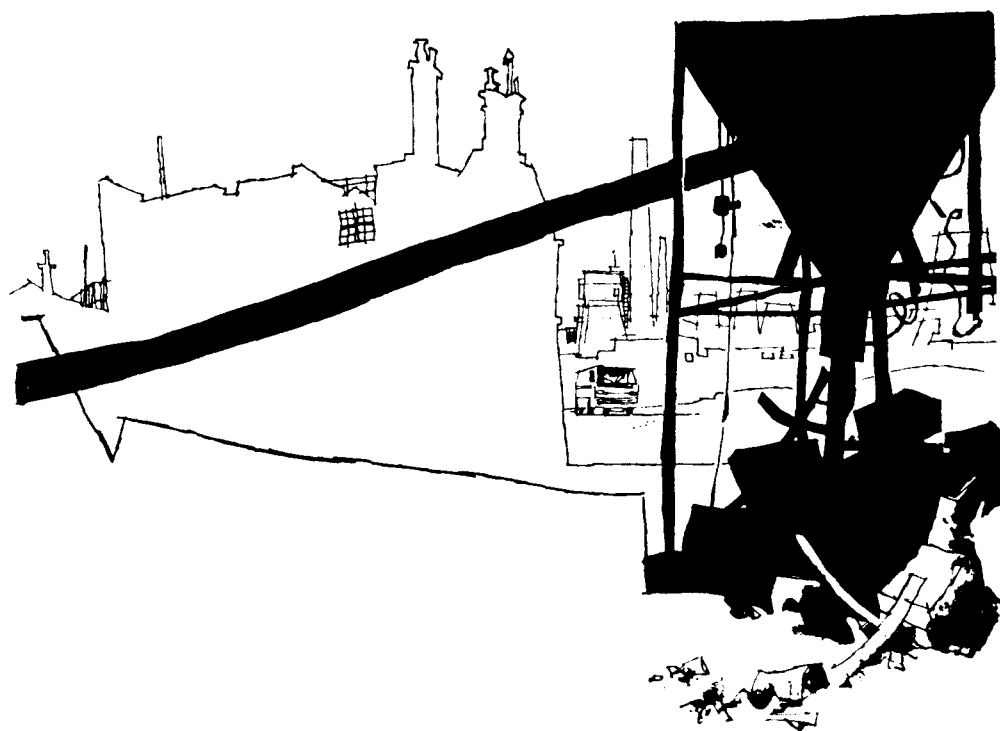
seu habitatacle

prop d'un aeroport, varen haver de posar-los uns protectors d'orella, idèntics, però molt més grans, que els que porten els treballadors que estan en contacte amb els avions, per defensar-se d'aquestes lesions d'orella.

El soroll no és sols un element de molèstia, sinó un factor determinant d'autèntiques afeccions fisiològiques: augment del ritme cardíac i contracció

dels vasos sanguinis; dilatacions de la pupiHa de l'ull; espasmes d'alguns òrgans interns; etc. Sorolls continuats poden portar, fins i tot, a la mort.

Com pot arranjar-se tanta incidència? No és aquest el lloc de poder-ne parlar amb plenitud. Però bé val la pena de fer-ho a nivell i al lloc que pertoca. El nostre futur està lligat a aquesta problemàtica.

Judici de la nostra ciutat i contrada

Les nostres viles, les que havien crescut al redós de Barcelona i les que hi veuen la «capital», sota tants conceptes, eren llocs tranquils on, entre els homes, s'hi filtrava la flaire del ramat d'ovelles, el d'unes vaques plenes de salut, tot acompanyat per la sentor de l'espígol, la farigola i el fonoll que vegetaven en el bosc i pels camins que ens envoltaven.

Els anys —no pas gaires— han passat i aquells cavalls, ben nodrits, de «L'Agència», que feien l'enllaç de mercaderies de l'estació del ferrocarril de

Madrid-Saragossa i Alacant a la de Puigcerdà, se'ns dibuixen com un somni. Moltes de les mateixes terres del nostre Vallès no coneixen ja el cavall. La sotragada de la benzina, en la nostra pituïtària, ens fa arrufar el nas, i els pulmons es ressenten de tantes olors estranyes i perniciosos.

Granollers ja ha passat els guarismes dels trenta mil i aviat passarà els dels quaranta. On arribarà? Les sofisticades «Fires de l'Ascensió» tenien quelcom de veritat: el recull d'una imatge mutant que, començant amb el

«desfile» del bestiar, era ara, quan es van cloure, el de les màquines, amb sols una mostra, merament anecdòtica, d'uns «cavalls treballats».

Ara, el desgavell de Granollers és una veritable malaltia. Tots els carrers, estrets, calculats pel carro i el cavall, estant plens d'automòbils amuntegats, no sent, ni tan sols possible, l'ordenació d'un veritable «aparcament». Els guàrdies municipals —abans «urbanos», com orientadors del ciutadà que han de ser— posen multes a tort i a dret, i l'únic intent «seriós», que amb aquest sentit s'havia començat, projectant un aparcament subterrani, ha quedat congelat esdevenint, allò que la gent anomena: «el segon sot» —el primer fou el que, durant tants anys, va existir al costat de l'esmentat i en la zona anomenada del «Parque» i que és, avui, la «Mutua del Carmen»—.

La política municipal, en el que fa referència a la conservació del medi ambient, creació de parcs públics i llocs d'esbargiment dins la ciutat o els seus encontorns, és d'una pobresa infinita, hom diria que censurable. Quan Granollers no ho necessitava, perquè des de les cases es veia el bosc, tots havíem pogut anar a berenar a la «Font del Ràdium», a la de «Can Carrencà», del «Caragol» o de «Can Ginesta». Avui, que el poder-ne gaudir seria medicina, ja no en tenim pràcticament, cap. Sé molt bé que la contestació és senzilla: si no eren del nostre municipi, com les volem tenir?, o bé, és que la propietat privada no existeix, i el que era tolerància d'uns terratinents havien d'expropiar-ho com a premi de la seva bona voluntat? No són vàlides aquestes raons per la seva puerilitat. L'ajuntament ha de vetllar els interessos dels seus veïns i ha de tenir horitzons d'àmplia visió. El concretar amb els altres estaments municipals uns acords i la compra, l'arrendament o el concert adient amb els propietaris, no devia ser res i legal ni tan difícil, sols volia preocupació i entendre la magnitud transcendental del problema. N'hi ha molts precedents d'aquestes traduccions.

Antoni Jonch i Cusplina